

ΤΟ ΣΠΑΡΜΑΤΣΕΤΟ (ΤΟΥ ΧΑΝΣ ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΑΝΤΕΡΣΕΝ)



Το Σπαρματσέτο τσιτσιρίσει καθώς οι φλόγες τύλιγαν το καζάνι... Ήταν η κούνια του Σπαρματσέτου. Και από τη ζεστή κούνια βγήκε ένα κερί χωρίς ψεγάδι. Συμπαγές, λαμπερό, λευκό και λεπτό, ήταν έτσι φτιαγμένο ώστε έκανε όσους το έβλεπαν να πιστεύουν πως υποσχόταν ένα λαμπερό, ακτινοβόλο μέλλον. Και πίστευαν πως ήταν μια υπόσχεση που αυτό το κερί θα ήθελε πραγματικά να κρατήσει και να υλοποιήσει. Το πρόβατο- ένα καλό μικρό προβατάκι- ήταν η μητέρα του κεριού κι ένα χωνευτήρι ο πατέρας του. Από τη μητέρα του τού είχε πάρει ένα λαμπερό λευκό σώμα και μια υποψία για το τι είναι ζωή, αλλά από τον πατέρα του είχε πάρει τη λαχτάρα για τις πύρινες φλόγες, που θα διαπερνούσαν τελικά το μεδούλι του και θα το έκαναν να λάμψει στη πραγματικότητα.



Έτσι γεννήθηκε και μεγάλωσε• και με τις μεγαλύτερες και λαμπρότερες προσδοκίες, ρίχτηκε μέσα στη ζωή. Εκεί γνώρισε, τόσα, μα τόσα πολλά παράξενα πλάσματα κι απέκτησε σχέσεις μαζί τους, θέλοντας να μάθει για τη ζωή - και ίσως να βρει το μέρος στο οποίο θα ταίριαζε καλύτερα. Όμως, το Σπαρματσέτο είχε τόσο πολλή πίστη στον κόσμο που νοιαζόταν μόνο για αυτόν και όχι για το ίδιο. Ένας κόσμος που αδυνατούσε να καταλάβει την αξία του, κι επομένως προσπαθούσε να το χρησιμοποιήσει για δικό του όφελος, κρατώντας το με λάθος τρόπο• μαύρα δάχτυλα που άφηναν όλο και μεγαλύτερα σημάδια στη κάτασπρη παρθενική του αθωότητα, που τελικά ξεθώριασε, εντελώς καλυμμένη από τη βρωμιά του γύρω κόσμου που είχε έρθει υπερβολικά κοντά• πιο κοντά απ' ό,τι μπορούσε να αντέξει το κερί, αφού ήταν ανίκανο να ξεχωρίσει τη βρωμιά από την αγνότητα - αν και παρέμενε πεντακάθαρο και άθικτο εσωτερικά.



Οι ψεύτικοι φίλοι ανακάλυψαν ότι δε μπορούσαν να αγγίξουν τον βαθύτερο εαυτό του και θυμωμένα πετούσαν το κερί παράμερα λες κι ήταν κάτι άχρηστο. Το λερωμένο και λιγδιασμένο δέρμα του κράτησε όλους τους καλούς μακριά- φοβισμένοι καθώς ήταν μη τυχόν λερωθούν από τις βρωμιές και τους λεκέδες- και στέκονταν μακριά από το κερί. Έτσι ήταν λοιπόν το Σπαρματσέτο, μοναχό και έρημο, χωρίς να ξέρει τι να κάνει. Καθώς οι καλοί το είχαν απορρίψει, καταλάβαινε τώρα πια ότι το μόνο που είχε καταφέρει ήταν να δυναμώνει τους κακούς. Ένωθε τόσο απίστευτα δυστυχισμένο, επειδή είχε ξοδέψει τη ζωή του ανώφελα - στη πραγματικότητα, ίσως και να είχε βλάψει και πολλούς από τους γύρω του. Απλά δεν μπορούσε να καταλάβει για ποιο λόγο είχε γεννηθεί ή πού ανήκε• για ποιο λόγο είχε έρθει σε αυτή τη γη. Ίσως ο σκοπός του ήταν να καταστρέψει τον εαυτό του και άλλους.



Όλο περισσότερο, όλο και βαθύτερα, το κερί αναλογιζόταν - αλλά όσο περισσότερο σκεφτόταν την ύπαρξή του, τόσο πιο απελπισμένο ένιωθε, χωρίς να μπορεί να βρει τίποτα καλό, καμία ουσία στον εαυτό του, κανένα πραγματικό σκοπό για την ύπαρξη που του είχε δοθεί με την γέννηση του. Λες και το στρώμα βρωμιάς να είχε καλύψει ακόμη και τα μάτια του. Τότε όμως συνάντησε μια μικρή φλόγα, ένα τσακμάκι. Αυτό γνώριζε το κερί καλύτερα απ' ό,τι το Σπαρματσέτο τον εαυτό του. Το τσακμάκι ήταν τόσο καθαρό- μέχρι και το εξωτερικό του περιβλήμα - και μέσα του εύρισκες τόση καλοσύνη. Καθώς αυτό πλησίασε, δημιουργήθηκε μια φωτεινή προσδοκία στο κερί- άναψε και η καρδιά του έλιωσε. Περήφανα άναψε η φλόγα, όπως ένας θριαμβευτικός πυρσός σε μια χαρούμενη τελετή γάμου. Το φως ξεχύθηκε ολόγυρα λαμπρό και καθαρό, δείχνοντας το δρόμο μπροστά καθώς έλουζε με φως όλο το χώρο που τον περιβάλλει - τον αληθινό του φίλο - που μπορούσε πια να αναζητήσει την αλήθεια στη λάμψη του κεριού.



Ο κορμός του κεριού ήταν κι αυτός αρκετά δυνατός ώστε να κρατήσει την πύρινη φλόγα. Η μια σταγόνα μετά την άλλη, όπως οι σπόροι μιας νέας ζωής, κυλούσαν πάνω στο κερί, μεγάλες και στρογγυλές, καλύπτοντας την παλιά βρωμιά με τη μάζα τους. Δεν ήταν μόνο το φυσικό, αλλά και το πνευματικό ζήτημα της ένωσης αυτής. Και το Σπαρματσέτο βρήκε τη σωστή θέση του σε αυτή τη ζωή- και έδειξε ότι ήταν ένα αληθινό κερί. Συνέχισε να λάμπει για πολλά ακόμα χρόνια, δίνοντας χαρά στο ίδιο, αλλά και σε όλους τους άλλους γύρω του.

